

[Finansministeren.]

som Interessentskaber, at det gælder heller ikke for Interessentskaber, at man lægger samtlige Interessenters Indtægt sammen og beskatter Summen med en Fællessats; man deler jo netop Indtægterne ud paa de enkelte Interessenter, hvor der ikke er Tale om uansvarlig Virksomhed, saa Sammenligningen med Interessentskaber er heller ikke rigtig; naar der er Tale om Anvendelse af Personbeskatningens Skala. For Kommuneskattens Vedkommende er det jo saadan, at Brugsforeningerne ikke er under en stigende Skala. Hvis vi tager de københavnske Forhold, er Skalaen for Personer af lignende Beskaffenhed som Statens Skatteskala. Men Brugsforeningerne betaler deres faste Procent paa samme Maade som Aktieselskaber, saa man kan ikke bruge Kommuneskatten til Begrundelse af den Fremgangsmaade, der er foreslaaet.

De Eksempler paa Brugsforeningers Skat, som det ærede Medlem Hr. Lange har nævnt; kan jeg ikke vurdere, da jeg ikke har set Materialet. Jeg erkender, at hvor man bevæger sig ved en Dividende omkring de 5 pCt., og hvor der ikke foretages Konsolidering af Betydning, vil der ikke fremkomme nogen Skat af større Omfang, men jeg tvivler nu meget paa, at det Tal, det ærede Medlem nævnte for Hovedstadens Brugsforening, er rigtigt; naar man gaar til en Opgørelse af Foreningens Forhold, herunder den Henlæggelse, der finder Sted.

Det ærede Medlem spurgte, om jeg fandt det rimeligt, at en Brugsforening kunde ligge inde med en betydelig Aktieandel uden at svare Skat deraf. Det finder jeg ikke rimeligt, og det er jo netop et Forhold, der vil blive ændret gennem det foreliggende Lovforslag. Hvis en Brugsforening ligger inde med meget betydelige Værdier, maa man regne med, at enten den Dividende eller den Opsparing, der fremkommer for et saadant Selskab — jeg forudsætter, det er et lukket Selskab — vil føre til en Beskatning. Naturligvis har man en Mulighed for at fordele det hele gennem en prisregulerende Virksomhed, men i Praksis tror jeg nu ikke paa, det vil komme til at stille sig saadan. Jeg tror, at der i Praksis vil fremkomme en væsentlig større Skat igennem dette Forslag.

I øvrigt kan jeg stadig ikke forstaa, at det ærede Medlem hævder, at der i Realiteten, i Praksis, er stor Forskel paa det konservative Forslag og det Forslag, der nu er stillet fra min Side, og som blev tiltraadt af et Flertal i Folketinget. For naar man kan give en Rabat, og denne Rabat

dog utvivlsomt maa kunne gives til alle en Virksomheds Kunder, og man kan fastsætte Rabatten til hvilken Størrelse man vil — det vil altsaa sige, at man ogsaa kunde give 5 pCt. i Rabat —, maa der være den samme Mulighed for at give, hvad man har kaldt for Dividende, efter det konservative Forslag som efter det Forslag, der her er stillet. Det kan dog ikke være det ærede Medlems Mening, at det nødvendigvis hører med til Begrebet købmandsmæssig Rabat, at man skal behandle Kunderne forskelligt, at man nødvendigvis skal give en vis Gruppe af Kunder Rabat og en anden ikke. Det maa dog utvivlsomt, ogsaa ud fra købmandsmæssige Synspunkter, være tilfældigt at give samtlige Kunder en Rabat, som man her kræver det, efter forud fastsatte Regler. Saa selv om jeg naturligvis erkender, at det kan være noget vanskeligere for en Forening at arbejde med et Rabat-system efter det, man har kaldt købmandsmæssige Regler, end efter et egentligt Dividendesystem, hvor man venter med at udbetale Pengene, til man har set, om man har tjent dem, kan jeg ikke se, at der er saa afgørende Forskel paa de to Ting, og navnlig ikke se, at man ikke ogsaa med de Konservatives Udgangspunkt skulde kunne komme til, at der ikke bliver nogen væsentlig Indkomst at beskatte, hvis man ønsker at drive sin Virksomhed paa den nævnte Maade, hvis man ønsker at gaa lige til Kanten af, hvad Omsætningen kan bære, i Form af Godtgørelse til Medlemmerne. Jeg kan ikke se, hvori den store Væsenforskel skulde ligge, men der ligger maaske noget i dette Begreb: sædvanlig købmandsmæssig Rabat, som jeg ikke har kunnet faa Øje paa, men som det ærede Medlem muligvis vil forklare os; der er i det hele taget ikke givet nogen nærmere Forklaring paa det Begreb, der her er indarbejdet i det konservative Forslag.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de almindelige økonomiske Betragtninger, men har dog gerne villet understrege, at det kan ikke være saadan, at naar Konjunkturerne gaar opad, saa er det Konjunkturerens Skyld, og naar de gaar nedad, er det Regeringens Skyld. Jeg tillægger hverken Regeringen den afgørende Indflydelse i den ene eller den anden Retning; jeg mener, at Regeringens Politik kan være medvirkende, og jeg mener ogsaa, at Regeringens Politik har været medvirkende til den Konjunkturoppgang, vi var inde i i For sommeren — men det kan man naturligvis altid strides om.

Hvad angaar den Beskatning af Fragt-